

Nemít kam hlavu složit

Klára Žilková

Hlava – nejdůležitější část našeho těla, která řídí vše, co děláme. Je nepostradatelnou částí našeho života, a tak když slyšíme, že někdo nemá kam hlavu složit, nemůžeme se ubránit smutku. Vždyť tento člověk nemá kde spát, nemá, kde žít... V dnešní době se mi tato myšlenka spojuje především s uprchlíky, lidmi, kteří utíkají před válkou a hladem, lidmi, kteří se celý svůj život bojí, že nebude zítřek, lidmi, kteří jen chtějí mít místo kde můžou bezpečně složit hlavu.

Když se nad tím tak zamyslíte, život bez domova musí být zvláštní, plný obav, ale i vzrušení. Bez domova můžeš jít, kam chceš, nic tě nedrží na jednom místě a jsi volný jako pták. Někteří lidé jsou bez domova rádi, mohou se toulat životem bez závaží a bloudit z místa na místo a kochat se krajinou oslnění její krásou.

Já se taky čas od času stávám tulákem a chodím krajinou bez cíle a bez střechy nad hlavou, jen se toulám pod hvězdami a jsem šťastná. Chcete jít taky?

Hlava... řídí vše, co děláme

Hlava... nepostradatelná část života

Hlava... nejdůležitější část našeho života

NEMÍT KAM HLAVU SLOŽIT

Lidé... .utíkají před válkou a hladem

Lidé... bojí se, že nebude zítřek

Lidé... chtějí pouze žít

UPRCHLÍCI

Bez domova... obavy a vzrušení

Bez domova... nespoutaný a volný

Bez domova... bloudit krajinou a krásou

TULÁCI PO HVĚZDÁCH

Jdeš taky?

Hlava...

řídí vše, co
děláme

Hlava...

nepostradatelná část života.

Hlava...	Nejdůležitější část	našeho
života	NEMÍT KAM HLAVU	SLOŽIT
Lidé....	utíkají před válkou a	hladem
Lidé....	bojí se, že nebude	zítřek
Lidé....	chtějí pouze žít	UPRCHLÍCI
	Bez domova...	
	obavy a	vzrušení
	Bez domova...	nespoutaný
	a volný	Bez domova...
	bloudit	krajinou a
	krásou	TULÁCI PO
	HVĚZDÁCH	<i>Jdeš taky?</i> _____

Mít kde hlavu složit

Tereza Kačerovská

Je tma. Fouká vítr. Už několik hodin silně prší. Oblečení promočené, v botách rybníky. Ano, třicetikilový kufr opravdu není vhodný na túry městem, mé dlaně plné mozolů to jasně dokazují. Co budu proboha dělat? Vůbec to tu neznám, nevím, kam jít a jazyk? Hm,... Nedokážu přečíst ani název ulice, na které stojím. Další, kdo se dožaduje pozornosti, je žaludek, ano, vím, už spousty hodin jsi nic nedostal. Víš, teď ale řeším zásadnější věc – vždyť nemám, kam bych tu svou bolavou hlavu aspoň na pár hodin složila a schovala před nikdy nekončícím deštěm.

Ano, toto by mohl být jeden ze zápisků deníčku mého života (kdybych si ovšem nějaký psala). Našli byste v něm však i naprostý opak, chvíle, kdy si mou jednu, tenkrát velmi malou osobu nárokovali dva lidé. Oba očekávali to samé, že si svou dětskou hlavičku budu ukládat právě pod tu jejich střechu. Můžu říct, že ani toto není ideální variantou. Člověk s jednou hlavou je zkrátka a dobře předurčen k tomu, mít pro tuto hlavu také jedno místo na složení.

